

ŞUŞA

Şuşanın il dönümü...
8 may 1993-cü il.
Gileyli görünür
qaçqın şəhərciyi.

Gözləri dolub
"Mən Qarabağlıyam"
deyən uşağın.

Və bir qatar vaqonunda
məskunlaşmış qaçqın ailəsi
soruşur gələnlərdən;
- Qatar nə vaxt yola düşəcək, Şuşaya?

GƏL

Sənsiz,
doğum günümü
qeyd edirəm.
Ömrün bərəkəti
qaçıb qara Gözlüm!
dəyəri yoxdu günlərin.

Məni ayrılıqlara
özün satdın.
Yoxsa, mən
belə qolu bağlı
qalmamışdım.

Gəl, ayrılığın
başını qat.
mən atamdan
siqaret çəkməyi
öyrənə bilmədim
heç vaxt.

GÜNÜ ON MANATA İŞLƏYƏN RAYON QADINI

Yaxşı ki,
sən getdin.
Sənin bilmədiyin
hüzn başladı ömrümdə.

Bütün çay evlərinin
iki müştərisi azaldı onda.
Günü on manata işləyən rayon qadını,
dodaq boyalarına bələnmiş
stəkanları yudu deyinə-deyinə.

Sonra,
səni qısqandığım paltarlarda
şekillərini paylaşdın.
Bircə yol
üzüm gəlmədi ki, soruşam:
- Müəllif kimdi?

Qayıdıb öz evimə gəldim
qapımı döydüm.
qonşu uşağı,
qaçdı üstümə:
- əmi, muştuluğumu ver,
evdə heç kim yoxdu.

SAAT ƏQRƏBİ ÜÇÜN TƏLƏSMƏK

Vaxtım olmaz sənə zəng vurmağa,
diqqətsizliyimdən gileylənərsən.

Acığından
bəyaz saçlarıma lağ edərsən,
hətta "qoca" deyərsən mənə.

qoyub vaxtı qabağına hesablayarsan,
məsəlçün: mənim otuz yaşım olanda,
sənin otuz yeddi yaşın olacaq -
kimi fikirlər dolaşar başında.

bilirəm kəndimizdə mən yaşda
ağac olmadığını
atamın nəvə arzusunda olduğunu bilirəm.
Bilirəm,
anamın hər dəfə əzbərlədiyi uşaq adlarını
qonşuda doğulan körpələrə qoyduğunu.

Mən bu yaşa qədər nə etmişəm?
soruşsan,
- İnstitut oxumuşam,

Ev tikmişəm, qız köçürmüşəm...

O, vaxtdan
hər gün saat əqrəbi üçün tələsirəm,
işə, evə, sənə və bir də ölümə...

KİRAYƏ OTAĞIM

Kirayə otağım isitməz səni,
Sənsiz heçə dönüb günüm, ayım da.
Uzanıb unutmaq istəyirəm mən,
Səni bu kirayə lal çarpayımda.

Məni bəyənmədin bir oğlan kimi,
Mən nə istədim ki, özündən sənin?
Kirayə otağın divarlarında,
Öpmürəm şəkildə üzündən sənin.

Hara tələsirdin, ay ömrüm, günüm?
Bu sən gedən küçə, mən sevən küçə.
Sənə çal-çağır-la "xoşbəxt ol" deyən,
Mənim göz yaşımı görməyən küçə.

İndi, gedişindən hamı danışır,
Bir qız gəlin köçdü, evdən deyirlər.
Sənə ürəyini vermiş oğlana,
Xəbərsiz olanlar "evlən" deyirlər.

İLƏHİ, BAŞIMA XEYİR

İlahi, başıma xeyir,
tək qaldım bu günü, ayı.
Nə gördün bu tək otaqda,
nə gördün məndən savayı?

Adamam, adam içində,
özüm boydadı təkliyim.
Mənim bir kimsəm olacaq,
durum dərdimi təkliyim?

Tale onu məndən alıb,
deyim muradına yetsin.
Bu bəxtdən ki, yarımadım,
yol ver ömür, çıxıb getsin.

QOYMADI MƏRDİ-MƏZARLAR

Addım atıb yeri yerəm
ayaq izimi qazarlar.
Soy adım üstə yazılı,
Sıra-sıradı məzarlar.

Anam, gəl özünü qoru,
uzaq tut özündən qoru.
Göstər, gələnlərə yolu,
yoxsa ki, yolun azarlar.

Ölsəm, bil, ölümüm haqdı,
qınama sən belə baxtı.
Qız məni unudacaqdı,
qoymadı mərdi-məzarlar.

TOYUN NECƏ KEÇDİ, CANIM

Getmədik biz bu yolu da,
bu ömür də dərdə qalsın.
Bu yol da unudsun bizi,
bu yolu əllərdə qalsın.

Səni də tanıdım getdin,
qurtardı, hər şey qurtardı.
Qismətim olmayan qızı,
tanrım qarşıma çıxardı.

Başımı götürüb qaçdım,
elə bildim, köçdü canım.
Heç demirsən, mənsiz keçən
toyun necə keçdi, canım?!

ƏZİZİM

Bu gecə yadıma düşübsən yenə,
Bilmirəm nə edim sənsiz, əzizim.
Sənsiz tənhalaşıb cığır-lar, izlər,
Sənsiz tənhalaşıb dəniz, əzizim.

Bu payız gör necə göynətdi məni,
Çal qəm nəğməsini...

qəlbim tar simi
Hər cığır xatirə dəftəri kimi -
Eh... səndən söz açır hər iz, əzizim.

İndi gözüüm yolda bir qərib tək,
Ruhumu qürbətın havası çəkir...
Sənsə milyon illik məsafədəki,
Tək-tənha közərən ulduz, əzizim.

Vasifəm, dərd adlı sirdaşım belə.
Qəm süzür köksümdə qəm daşı belə...
Deyirəm, bəlkə də göz yaşı ilə,
Söndü sinəmdəki bu köz, əzizim.

AXI, SƏN OLA BİLMİRƏM

Bu zamanın hər sözünə,
neynim, tən ola bilmirəm.
Düşüb siyah tellərinə,
bəyaz dən ola bilmirəm.

Ömrümüzün nəyi çiçək,
baş götürüb hara gedək.
Neynim indi əvvəl ki, tək,
axı, mən ola bilmirəm.

Göz yaşımı qurudardım,
qollarımı sənə sardım.
Səni çoxdan unudardım,
neynim, sən ola bilmirəm.

ANAM

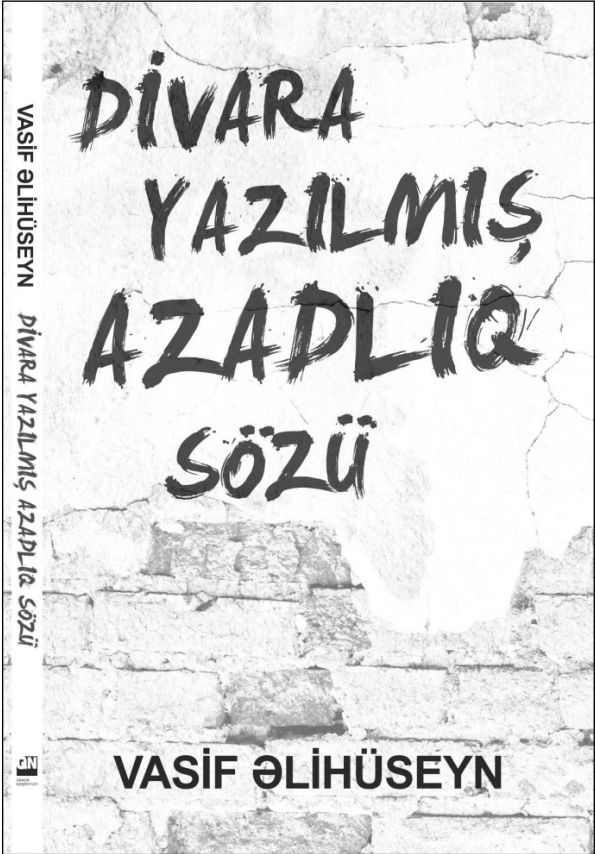
Üzünü
bu şəhərdən gizlədib.
Hər sabah yolları
süpürən anam.

Baxışındakı gileyi
süpürə bilməyəcək zaman
gözlərindən.
və bir də, alınıdakı qırıqları
ütüləyə bilməyəcək.

Qulaqlarını tutmuş
tıxac-lı maşın-ların
siqnal səsləri
ürəyində sadaladığın
ehtiyacların sırasını
poza bilməyəcək anam.

Ən yaxşısı
gedək kəndimizə
qapı-bacamızı süpür.
Bir də
sıyrı yaşmağını
kəndimizə üzü açıq bax.

Və unutma
şəhərdən gətirdiyin
küçə adlarını,
çünkü, "Qəhramanlar unudulmur".

■ Vasif Əlihüseyn

8 avqust 2015

WWW.KASPI.AZ

ƏDƏBİ GƏNCLİK 15